

www.ilist.cz

PROSINEC 2019

25Kč

Nezávislý časopis studentů Vysoké školy ekonomické v Praze

HLAVNÍ ROZHOVOR: Miloslav Parolek

„Za dva dny zbylo z deseti tisíc jen dvě stě přání.“

TÉMA: VÁNOCE A DOBRÉ SKUTKY JSOU TADY

Co se dočtete v novém čísle?

4-5 ***NĚKTERÉ ŠKOLY UVAŽUJÍ O ZRUŠENÍ STÁTNIC
CO CHYSTÁ VŠE?***

7, 20 ***VÁNOCE NA ERASMU
JAK TRÁVÍ VÁNOCE ERASMÁCI***

8 ***VEDENÍ EKONOMKY A JEJICH VÁNOČNÍ PŘÁNÍ
CO SI DĚKANI A REKTORKA PŘEJÍ OD JEŽÍŠKA?***

10-13 ***JEŽÍŠKOVA VNOUČATA PLNÍ NEJRŮZNĚJŠÍ PŘÁNÍ
ROZHOVOR S MILOSLAVEM PAROLKEM***

Senioři si přejí zážitky. I adrenalinové

MARTINA KROA

Na webu Ježíškových vnučat visí seznam přání lidí žijících v domovech pro seniory a kdokoliv se může o takové přání přihlásit a do deseti dnů ho splnit. Stane se tak Ježíškovým vnučetem. V loňském roce Ježíškova vnučata splnila skoro dvacet tisíc přání. Tento projekt vznikl pod záštitou Českého rozhlasu a inspirovali se jím i na Slovensku a v Itálii. Projektového manažera Ježíškových vnučat, Miloslava Parolka, iList vyzpovídal v Radiocafé na Vinohradech.

Projekt jste letos spustili 13. listopadu na Světový den laskavosti, rozhovor vzniká 15. listopadu. Kolik přání se stačilo za dva dny splnit?

Z deseti tisíc zbylo asi dvě stě přání.

A to jsou zarezervovaná přání nebo už všechna splněná?

Asi šest set z nich už je splněných. Hodně závisí na tom, jestli obdarováváte materiální věci, kterou můžete pořídit hned, nebo jestli se jedná o zážitky, kdy trvá déle, než se domluvíte s domovem a vše zařídíte.

Když Olga Štrejbarová (bývalá redaktorka Českého rozhlasu, pozn.red.) projekt v roce 2016 rozjela, splnilo se šest set přání. Jak jste ho rozšířili do řádů tisíců?

Všechno začala sama, v excelové tabulce. Založila facebookovou skupinu, z které projekt vznikl, a jako první kontaktovala třebečický domov. Začala o projektu v Českém rozhlasu mluvit, ředitel programu ČRo Dvojka Ondřej Nováček ho předal dál, a když se toho chytil Martin Ondráček (bývalý šéfredaktor zpravodajství a publicistiky Českého rozhlasu pozn.red.), tak to bouchlo ve velkém.

Jak na nápad vůbec přišla?

Všechno vzniklo jednou otázkou: „Kdo obdarovává seniory?“ Olga zjistila, že i když jen upečete bábovku a zajdete za nimi, uděláte jim tím obrovskou radost. Vy máte školu, cestujete, přemísťujete se MHD, děláte tisíce věcí, ale oni už tohle nemají. Byla jste někdy v domově pro seniory? Často je tam smutno. Představte si, že celý den sedíte na posteli zavřená v jedné místnosti. Oni moc nechodí ven, nemají možnost, protože často už nejsou pohybliví.

Jak se pro takový projekt pracuje? Je to hodně probdělých nocí?

Vždycky jsem chtěl dělat pro neziskovky a pak přišla tahle příležitost. Jsem v projektu teprve od září, přebral jsem ho po Martinu Ondráčkovi, tak je to pro mě pořád něco nového. Napůl neziskovka a napůl jste v rádiu. Ta práce je náročná, hlavně teď při spuštění: musíme řešit právní věci, různé formality, každé přání se musí schvalovat zvlášť. Navíc tým za Vnoučaty není úplně velký. Funguje formou dobrovolníků, kteří mají vedle Vnoučat ještě svoji práci.

Říkáte, že nemáte přímo vyčleněný tým. Kolik lidí tedy na projektu rámcově dělá?

Intenzivně se tomu věnují asi čtyři lidé. A pak je třeba dalších patnáct, kteří dělají grafiku, editoři v rádiích, externí vnučata... Nejvíce na tom dělá asi Marietta (Prajslarová – produkční v Českém rozhlasu pozn. red.). Ta má na starosti veškerou komunikaci s domovy, je v projektu vlastně od začátku. A Olga je taková naše spisovatelka, skoro všechno na Facebooku píše ona.

Všichni to dělají na dobrovolné bázi?

Ano. Já jsem asi jediný, kdo dostává zapláceno. Ostatní pro projekt dělají doopravdy dobrovolně. V tomhle je Rozhlas neuvěřitelný, lidé jsou tu do všeho nadšení. Komunita je tu opravdu silná a běží zde spousta různých projektů. A čím víc nadšených lidí bude, tím líp. Říkám, pracovat pro Rozhlas je radost. Já bych si přál, aby se vymyslel projekt, který bude pod patronem Vnoučat pomáhat jiným dobročinným organizacím se zviditelnit.

„Z předávání točíme reportáže.“

Koho většinou napadne domov do projektu přihlásit?

Většinou jsou to sestry, které to dělají ve svém volném čase, nezištně, často po dvanáctihodinové pracovní době. Nic z toho nemají. Stačí jim radost z toho, že ten člověk pak bude šťastný. Vezměte si, že máte domov, kde je šedesát osob a šest pracovníků, které se o ně starají. Starají se krásně, všichni bychom jim za to měli líbat nohy, ale nemají čas se s nimi věnovat zájmovým činnostem. Proto vznikla Ježíškova vnučata s myšlenkou spojit lidi dohromady. Je to o tom, že vy tam přijдете a vezmete tu babičku nebo toho dědu na chvíli ven, budete si s nimi číst knížku, zahrajete si šachy, dáte si spolu kafe, popovídáte si, cokoliv.

Jak senior reaguje na nabídku si něco přát, když dlouho nic k Vánocům nedostal? Jaké to pro něj je, když mu někdo po letech řekne

Miloslav Parolek, projektový manažer Ježíškových vnučat.

„přejte si dárek“?

Přání nabízí sestřičky v domovech, povídají si se seniory a zjišťují, co by se dotyčným líbilo. Pak přání pracně vypisují na stránky. Myslím si, že je to trošku vlastnost českého národa, že si neumíme přát. Naše generace to už možná vnímá jinak, ale ta starší generace, řekněme sedmdesát plus, si doopravdy neumí přát. Přejí si to, na co byli zvyklí: ponožky, tepláky, tričko, hrneček. Až tenhle rok se to začíná měnit a přejí si hodně zážitků. My se snažíme sestram psát, aby doopravdy zjistily ta tajná přání, která vždycky měli. Jedna paní si přála vidět papeže, lámalo se to u ní asi čtrnáct dní, a pak se jí toho dostalo. Jela za papežem. Takže doopravdy i přání, která se jeví jako nesplnitelná, často splnitelná být mohou.

Na přáních vidíte věkový rozdíl a to, jak se generace myšlenkově mění. Kdybyste si dělala třeba analýzu generací po pěti letech, uvidíte rozdíl mezi tím, co si lidé přejí. U starší generace převládají jednoduchá, skromná přání. Ke štěstí jim stačí málo. Přejí si domácí bábovku, velký řízek. Čím mladší člověk je, tím chce přání dražší a materiálnější. Každá generace si váží úplně jiných věcí.

Mohou se přání plnit jen do Štědrého dne, nebo i po celý rok?

Plní se celý rok, ale chtěli bychom, aby bylo co nejvíce lidí obdarováno do Štědrého

dne. Ale záleží na počasí, na zážitcích. Ozývají se i Češi žijící v zahraničí, což trvá, než se zkontaktují. Každý domov má také pouze omezený počet zaměstnanců, kteří se lidem z tohoto důvodu ozývají třeba až za čtyři dny. Lidé si často neuvědomují, že v tomhle je to práce sester a bombardují je emaily a telefonáty hodinu po zarezervování přání.

Dvaadevadesátiletá paní loni skočila padákem, jaké největší kuriozity si senioři přejí letos?

Žádná vyložená kuriozita, ale je tam všechno, často například jízdy na koni, lety vrtulníky nebo i jízdy rychlými auty. Chtějí i různé výlety, což dříve také tolik nebylo. Po dvaceti letech chtějí třeba do zoo, na různé zámky, výstavy, do divadel nebo muzeí. Někdy si přejí společná přání, třeba besedu s Jakubem Vágnerem. Točím z předávání i reportáže.

Vzbudila některá přání kontroverze?

Sjela se nám vlna komentářů, že v přáních jsou teď samé cigarety. Jde o to, nehodnotit lidi. Kouřili celý život a my jim to teď budeme brát? Oni často nemají peníze na koupi cigaret. To přání tam je na výběr, nikoho nenutíme ho plnit. Když se nesplní, tak se holt nesplní. Vnouchata jsou o tom nesoudit. Přejděte to přání, dejte radost a prostě si to s těmi lidmi užijte. Mně to přijde vlastně fajn, že člověk v takových letech jde ven, sedne si na lavičku a dá si tam tu cigaretu a kafe.

Co je nového ve čtvrtém ročníku

Projekt je unikátní tým, že spojuje generace lidí.

Ježíškových vnoučat?

Asi největší změna je, že se omezil počet přání na dárce, teď je to jedno přání denně. A přestali jsme začleňovat korporace. Dříve například Bushman daroval oblečení, Nestlé čokolády, to už vůbec není. Minulý rok byla obrovská kampaň a bylo to až takové megalomanské. My chceme, aby pomoc přicházela, ale aby byla nezištná.

„Čím víc nadšených lidí bude, tím líp.“

Korporace si na tom pak staví reklamu, což nechceme umožňovat. Zacílili jsme na to, aby šlo o skromná přání. Chceme to vrátit zpět do prvního ročníku, aby projekt zůstal „lidé lidem“, kdy lidé chtějí pomáhat a nečekají za to kromě oboustranné radosti žádné odezvy. Jsme také v kontaktu s neziskovými organizacemi a těm pomáháme.

Spolupracujete i s portálem Slevomat. Jak tato spolupráce funguje?

My jsme zprostředkovatelé mezi lidmi. Poskytujeme platformu, kde se mohou lidé potkat. Nejsme nadace, veřejná sbírka, nic takového. To se často plete, na to nemáme povolení, i když funguje nadační fond

Českého rozhlasu pro Světlušku. Tím, že komunita je silná, tak jsme po stokorunách dokázali koupit drahé elektrické vozíky. Proto jsme začali spolupracovat se Slevomatem, který zřídil nadační fond. Takže když někdo bude chtít příspěvek na dražší dárek, už to nebude na naší stránce, ale přes Slevomat a jejich stránky. Tam můžete koupit třeba voucher na vozík.

A Slevomat z toho nic nemá?

Nemá, nebere si ani korunu.

Lidé darují hlavně přes Vánoce, proč to dělají? Může v tom být i sobecký důvod?

Myslím si, že v dnešní době se to pojí s tím, že se stárí celkově upozaďuje ve společnosti a odstraňuje se z ní, aby nebylo vidět. Všechno je o penězích. Momentálně se všude ukazují jen hezčí lidé, mládí, jak jsou všichni happy, mají peníze na účtech a super práci. V tomhle světě každý myslí kariérou a stárí se hodně upozaďuje. Proto si myslím, že čím víc se o tom bude mluvit, tím líp. Lidé si uvědomují, že stárnou a že tam jdeme všichni. A v téhle době přišla Ježíškova vnouchata, kdy už jen ten název ve vás evokuje něco milého. Určitě tam je nějaká sobeckost. Rozjel se takový nešvar, že lidé čekají na spuštění a začnou rezervovat strašně moc přání najednou. Berou to jako bingo.

Nevíte proč?

Nevíme. Je to jako v nějaké hře „Ber, co můžeš“. Když můžeš, odklikneš, že přání chceš. Pak se stalo, že lidé ta přání nestihli splnit. Aby se to vrátilo k tomu, že to opravdu chcete dělat, musíte dát pryč svoje ego. Proto máme teď omezení na jeden den, jedno přání. Aby vyšlo na každého a mohlo se zapojit co nejvíce lidí.

Není to dané právě tím vánočním časem, kdy si lidé chtějí „vyčistit duši“?

Já si myslím, že ano, že tím to hodně jede. Je to pak takové davové šílenství. Lidé sedí a klikají.

Když žijeme v době, kdy se na stárí zapomíná, jak si vysvětlujete, že se dohromady za předešlé ročníky podařilo splnit třicet pět tisíc přání?

To číslo je obrovské a pořád roste. I množství peněz, které se vybralo, třeba na vozíky, je neuvěřitelné. Ukázali jsme lidem skrz kampaně, že není potřeba spousty peněz, aby člověk mohl pomoci. Myšlenka

je stále stejná: ulehčit lidem stáří, pomáhat jim a zůstat v kontaktu. Hodně lidí se stáří bojí, a tady mají možnost pomoci a udělat radost. Na tom je to postavené.

Kdo má pak z darování větší radost, obdarovaný senior nebo darující? Dá se to vůbec říct?

Asi se to úplně říct nedá. Ti senioři jsou pak unesení, šťastní a tohle štěstí přenesou i na vás. Máte pak radost, že toho člověka vytáhnete od televize do úplně jiného světa.

Kdo je typické Ježíškovo vnuče? Dokážete ho definovat?

Je to žena kolem třiceti let a výš. Z devadesáti procent jsou to ženy, ale často i rodiny s dětmi, které třeba kupují za každého člena rodiny dárek a snaží se zapojit i svoje děti, které mnohdy berou s sebou.

Mladá generace se už málo setkává s tou starší. Jsme oddělení, to je také problém...

Na to jsou Vnučata ideální. Projekt je unikátní tím, že spojuje generace lidí. Když důchodci vidí malé děti, jsou z toho úplně nadšení. Návštěva jim vžene život zpátky do těla a dá elán do života. Mají pak druhý den důvod vstát.

Jak na to reagují děti?

Je to taková edukace dětí ke stáří. Budou si pak uvědomovat, že k životu patří. Místo aby viděly jen časopisy, kde jsou všichni krásní. V domově pro seniory vidí realitu života. Míříme tam všichni, všichni budeme jednou staří.

Máte zapojených už asi osm set padesát domovů, plánujete ještě dále rozšiřovat?

Hlásí se každým dnem.

A stále přijímáte další?

No určitě. My nemáme omezení.

Může se do projektu zapojit i senior žijící mimo domov pro seniory?

Ne, potřebujeme ověření, že je ten člověk registrovaný, kvůli bezpečnosti. Z těch domovů to máte takhle ošetřené. Bereme domovy pro seniory, LDNky, ústavy sociální péče nebo byty, kam za nimi dochází sociální pracovnice.

Může spolupráce dárce a obdarovaného nějak pokračovat

i po splnění přání?

Je několik příběhů, kdy si lidé „adoptovali“ babičky a dědečky. Třeba dva tři roky jsou v kontaktu, navštěvují je a berou na výlety. Zůstalo tu tolik ovlivněných životů, že kdyby se teď cokoliv stalo a projekt měl skončit, tak to mělo smysl. Jde o čistý projekt, transparentní, nikde se nevybírají miliony. Když chcete, přispějete a spojíte se s tím člověkem. Je to vlastně strašně jednoduché, jen o počítači a webu, kde se lidé spojili. Stačil na to malý prográmk a silná reklama a propagace Rozhlasu.

„Mezi přáními se objevují jízdy na koni, lety vrtulníky nebo jízdy rychlými auty.“

Člověka samo od sebe nenapadne jít do domova pro seniory, ale Vnučata mu otevírají cestu...

Není to ani o financích. Když už v nabídce není žádné levné přání, můžete do domova jít stejně sami od sebe. Snažíme se, aby tam lidé šli i bez Ježíškových vnučat. Víte, jak té sestře pomůžete, když budete skupině seniorů, řekněme, předčítat knížku? Ona si bude moct udělat věci, které normálně nestíhá... třeba teďka Ježíškova vnučata.

Moje obava by byla, že pokud bych do domova šla, setkám se s nezájmem. Často jsou senioři velmi unavení, ovlivnění nemocí nebo třeba už trochu ve svém světě...

Tak samozřejmě, každý den není posvícení. Objevuje se už stařecká demence a náládovost, někdy jsou smutní, jindy naopak veselí, komunikativní a energičtí. Někteří jsou přátelští a chtějí si povídat, ale nemají s kým. Možná nebude mít zájem každý, ale vždycky si někoho najdete. Nikomu to nebrání do domova jít a strávit s těmi lidmi nějaký čas nebo pomoci sestřičkám.

Přes spolek Hurá na výlet organizujete výlet pro seniory a příspěvek se dá i koupit knížky o Ježíškových vnučatech, kdy padesát korun půjde na realizaci výletu..

Ano, výlet do vánoční Telče je poděkováním třebečskému domovu, kde všechno začalo. Pokud chcete příspěvek, kupte si knížku Příběhy Ježíškových vnučat přes Radiotéku (*eshop Českého rozhlasu pozn. red.*) nebo přes obchod Českého rozhlasu, protože v normální distribuci obchodů jako je Luxor se příspěvek neplatí. Mají vlastní cenovou politiku, do které my zasahovat nemůžeme.

I přání, která se často jeví jako nesplnitelná, často splnitelná být mohou. Seniorek jsme vyslali za Papežem.

